

La simpàtica estanquera gironina, tal com l'ha vist el nostre dibuixant.

Pel Carnaval passat vàrem tenir el gust de veure-la a la nostra ciutat i volguts amics nostres varen fer-li els honors ballant-hi algun fox-trot.

Desitjaríem de cor que tornés ben aviat—nosaltres l'esperem sempre amb els braços oberts.

Visions Empordaneses

Una nit a Figueres

Quan estava acabant els fassols amb suc que em serviren a l'Hotel, se'm va presentar un jove, simpàtic en extrem, i em digué:

—Vos sou l'enviat del humorístic periòdic «EL DESPERTADOR»?

—Pel que us pugui servir—li vaig contestar.

Varem encaixar; el vaig convidar i va dir-me que d'aquesta menja a casa seva n'hi donaven tot sovint.

—Home, xoqueu-la; a mi em passa el mateix. Però com comprendreu un servidor és molt vergonyós i per això me'ls vaig empassant.

—Afanyeu-vos—va dir-me—que no seríem a temps de veure el començament de la festa, que us asseguro és interessant, doncs d'altra manera no en podríem ballar ni un.

—Heu fet bé de venir-me a buscar aeí, doncs del contrari em penso que no hauria vist res. Veleu aquesta minyona que em mira? Doncs, creieu no hi ha necessitat que li demaneu més salsa, en porta tanta existència en els seus dintres que em sembla no la deu acabar ni en el dia de la festa major.

—Sou molt enamoradís—em digué.

—Molt, però molt: Figureu-vos que per a veure-la més sovint, en aquest moment ja m'he menjat un plat de barra. Ara que tinc un dubte; no sé si em mira per haver-la castigat tant, o bé pel tip de pa que m'he fet. Mireu, a propòsit; ara ve cap ací.

—Està servit?

—Com vol que estigui servit, bella culinària!

—Que m'ha dit, ara?

—Culinària! Si; repeteixo.

—Ha ja: Ja el comprenc. De moment ho havia entès d'una altra manera; veurà com que de l'altre no m'en falta, gràcies a Déu.

—Si, reina, si; porti'm més pa i després... després li vull dir una cosa.

—Que vol dir-me?

—Que... em torni a portar més pa.

I, amb un riure franc de tramontana, va allunyar-se.

Esteu molt de broma—va dir-me el recomanat.

Home—li vaig dir—per això figuro en el cos de redacció de «EL DESPERTADOR».

I després de *castigar-la* fins que els ulls em feren mal, i de dir-li cin centes vegades simpàtica, bufona, reina, vi reina, super-reina i no sé quantes coses més, ens varem encaminar, tot xano xano, el meu amic i jo (doncs tots nosaltres pel francs que som, ens fem desseguida amics per les butxaques) cap al «Jardí».

Si hagués de descriure fil per randa, detall per detall, tot el que vaig veure, vaig tocar i vaig admirar, hauríem de fer un número extraordinari.

Així és, que només us diré el més important d'aquella memorable vetlla passada a la simpàtica ciutat de Figueres.

A l'entrar en el ball, el meu amic em va presentar un disbarat de nenes, elegants i belles.

—Li presento En ... redactor del periòdic humorístic EL DESPERTADOR.—La senyoreta N.N.

—Tant de gust.

—El gust és meu... etc. etc....

—Miri—em digueren—nosaltres, la veritat, no l'hauríem fet mai d'Olot.

—I doncs, perquè?—Vaig dir-los-hi amatent.

—Ja ho veurà: Li diem això, perquè tot seguit que En Peret ens l'ha presentat, li em mirat els peus, i...

—¡Què!—Vaig dir esverat, venint-me més ràpid que un llampec la idea de que no fessin pudor o bé que, degut a la precipitació al marxar d'aquí, m'hagués presentat amb esperdenyes.

I amb un riure com d'un àngel de mes, em digueren:

—No s'esveri, jove; no n'hi ha per tant. Nosaltres només li em dit per la senzilla raó de que quasi tots els joves d'Olot que coneixem gasten botins.

I, respirant molt fort, al veure que no m'havia ficat de peus a la galleda, vaig contestar:

—Els hi asseguro que no n'he gastat mai.

—Per això, tot seguit ens ha simpatitzat i en prova del nostre efecte, li abandonem els carnets perquè hi apunti els balls que vulgui.

—Bé, bé; no em facin «venir vermell» (a Figueres ho diuen així, i jo sempre al «tanto» per no fer el pagès). Moltes gràcies. Miri; a vostè, perquè fa la cara de ésser molt nerviosa, em farà l'honor de guardar-me un xarles; amb vostè em sembla que ens avindrem en un tango, docs fa la cara de romàntica; a vostè, per morena que és i per la gran dossis de castiç que té, ballarem un xotiç; i per fi, a vostè que és la més jove de colla i per tant tindrà més dalit, em farà la mercè de guardar-me un pas doble.

—I amb mi, que no hi penseu?—Va dir-me En Peret.